

ASSISI NYT – maj 2014
I fodsporene på Jesus i Det Hellige Land



*Udsigt til Jerusalem, Den Gamle By, fra
Dominus Flevit Kapellet på Oliebjerget d. 30. marts 2014*

Kære Assisi-venner.

I marts/april måned var Bente Drikakisi og jeg i Det Hellige Land på en rejse arrangeret af Unitas Rejser under ledelse af Lene Højholt. Nu deler jeg mine erfaringer og indtryk fra denne rejse i dette Assisi-Nyt, som er en revideret og forkortet udgave af Assisi Mission Nyt/Hyrde-Nyt.

Sandelig, sandelig siger jeg jer: *"Dette land er helligt"*. Det var disse tanker, der igen og igen dukkede op i mit sind under det 9 dages ophold i Israel og Palæstina. Det var så uendeligt smukt, dybt og inderligt at gå i Jesu fodspor, at det er svært at sætte ord på. Men nu prøver jeg.

Under hele opholdet fik vi "lov" til at være forbundet med det uendeligt smukke vibrationsområde, Jesus-laget, der vibrerer "bagved/under" det konfliktfyldte Israel og Palæstina. Også selvom der naturligvis var stunder med et for os meget krævende indre arbejde under sportrækning og rensning – ikke mindst om natten i de sidste dage under opholdet - var vi samtidigt og på alle helligsteder absorberet ind i Jesu hjertevibrationer.

Akkurat som det inden rejsen blev inspireret. Her er et uddrag af denne indledende inspiration fra rådet:

Det vises, hvordan vi trækker Assisi-gralen til Det Hellige Land. Der banes en vej/et spor til Det Hellige Land, til Jerusalem, til den gamle bydel i Jerusalem.

Jeg fornemmer vor ankomst til Jerusalem, hvor vi indkvarteres i den gamle by. Jeg fornemmer, at vi vil blive berørte over de vibrationer, der ligger bag al den støj, al den Solar Plexus udladning i denne turbulente by. Det vises, at der i vort indre skabes en kontakt til smukt, smukt vibrerende lag efter Jesus. Allerede ved vor ankomst vil vi blive koblet ind i disse smukke vibrationer, der forbinder os dybere til Kristus-impulsens guld.

Det vises, at vi går rundt og opholder os på de hellige steder i den store indre bevågenhed fra rådet. Det vises, at vi flere steder vil blive brugt til en meget brændende indstrømning, mens vi andre steder vil være dybt forbundne til de meget smukke vibrationer af favnende og healende kærlighed, som udstrømmes fra Jesus gennem det, der i mystikken kaldes Jesu Hellige Hjerte.

Vi kan se frem til en tur og en opgave, som vil være dybt meningsfuld for os, og som vil koble os og hyrdegruppen (Assisi Missions meditationsgruppe) ind i et dybere samarbejde med Jesus. Vi vil opleve mange stunder, hvor vi føler os dybt velsignede af Jesu favnende nærvær, og også stunder, hvor vi vil være på krævende indre arbejde.

Hvad er vor opgave i Israel?

Det vigtigste er at trække sporet fra Assisi-gralen til Det Hellige Land, og igen være bevidste om, at når vi rejser tilbage, trækker vi de dybe Jesus-vibrationer – Jesu sødmefyldte kærlighed - der ligger bag al støjen og Solar Plexus forvrængningerne i Det Hellige Land, tilbage til Assisi-gralen og til vort videre virke i Assisi Mission og i hyrdegruppen.

Som vi har vist det, vil der også være stunder, hvor vi bruges meget intenst til en mere brændende frekvens af Kristus. Der vil ske nogle rensninger og nedfældninger, der på sigt vil betyde, at Jesus Hellige Hjertevibrationer kan komme mere til overfladen og intensiveres.

Overordnet anbefales det, at vi har fokus på den dybere forbindelse til Jesus og ikke så meget har fokus på et land, hvor Jødedommen, Kristendommen og Islam tager de afgørende kampe. Ikke have så meget fokus på den politiske situation, men mere på de muligheder, der ligger, for en dybere kontakt til kærlighedens kilde.

Jeg vil i det følgende søge at beskrive vandringen i Jesus fodspor dag for dag:

Lørdag, d. 29. marts 2014

Bente D. var på en længere rejse fra tidligt morgen fra Oslo via Wien til Tel Aviv, mens jeg kunne nøjes med en ca. 3,5 times direkte flyvning fra Rom – en rejse der for os begge var præget af sportrækningen, således at den foregik i stilhed og indadvendthed. Velankommet

i Tel Avivs flotte lufthavn blev hele gruppen på i alt 24 pilgrimme hurtigt fragtet til et udsigtspunkt på Oliebjerget, således at vi fik vort første storslåede udsyn til Den Gamle By. På dette område af Oliebjerget ligger nogle større, storslåede og smukke bygninger, bl.a. det store jødiske universitet, der er en gave fra rige jøder fra det meste af verden, heriblandt mange amerikanske jøder.

Herefter kørte bussen os til en af Den Gamle Bys 8 porte, hvorfra vi vandrede ind til vort hotel, mens kufferterne heldigvis blev kørt ind i et køretøj, der passede til Den Gamle Bys snirklede gader.

Efter aftensmad og en velkomstsamling vandrede vi en lille tur ud fra det kvarter af Jerusalem, det kristne, hvor hotellet er beliggende. Første indtryk af Den Hellige Stad var et virvar af smalle stræder, støjende gadehandlere og mange pilgrimme/turister i de to bykvarterer, det kristne (latinske) og det muslimske, som jeg oplevede som meget nedslidte og støjende. Senere fik jeg oplevelser af langt smukkere, mere stille og mere velholdte kvarterer, nemlig det armenske og det jødiske kvarter af Den Gamle By.

På trods af denne erfaring af nedslidthed og støj gik jeg dog til ro på hotellet med en følelse af stor taknemmelighed over, at nu var jeg kommet til Det Hellige Land og Den Hellige Stad.

Søndag, d. 30. marts 2014 – tema: Jesus fødsel og steder i Jerusalem forbundet med Jesu liv

Efter tidlig morgenmad og den morgenandagt, som vi havde hver morgen, kørte vi i bussen mod Betlehem, for at starte vor ydre og indre vandring netop der, hvor Kristus-impulsen inkarnerede. På vejen gjorde vi holdt på et andet bjerg syd for Den Gamle By, således at vi kunne se byen fra denne vinkel. Vor danske guide Trine, som er jødisk gift, og som har boet i Israel i 35 år, forklarede og udpegede, og kameraerne blev ivrigt brugt. Jeg opdagede nu, hvordan Den Gamle By er omgivet af en dyb dal – nærmest en kløft – hele vejen rundt om de mure, der beskytter det oprindelige Jerusalem, og senere skulle vi også erfare dette ved vandring op og ned.

I den smukke forårsnatur med grønne bjerge og et overdådigt, farverigt blomsterflor kørte vi videre sydpå mod Betlehem, som ligger i det palæstinensiske "Vestbredden", og vi fik således det første indtryk af den beskæmmende, dystergrå betonmur, som israelerne har opsat, mens Trine fortalte om landets opdeling. Igen var det tydeligt, at så snart vi var i muslimske områder, var støj og nedslidte, uskønne, snavsede omgivelser tydelige som et udtryk for den store forskel, der er i levestandard mellem Israel og Palæstina.



Fødselskirken i Betlehem syner ikke af meget udefra, og indeni er det store kirkerum mørkt og ganske nedslidt, som jeg erfarede det i næsten alle de ortodokse kirker i Det Hellige Land, som vi besøgte

I første omgang var jeg således lidt trist over de ydre indtryk af **Betlehem**, men - erfarede jeg senere - ikke af de indre indtryk. Vi gik ind i **Fødselskirken**, som tilhører den græsk-ortodokse kirke, og fandt straks med skuffelse ud af, at **Fødselsgrotten** under det store kirkerum var midlertidigt lukket på grund af, at der var en ortodoks messe i gang. Vi var trætte efter gårsdagens lange rejse, og jeg var faktisk parat til at opgive at komme ind i grotten. Gruppens leder, Lene Højholt, anbefalede dog, at vi tog opstilling i den ganske lange kø, når nu vi var rejst så langt.

Jeg var efterfølgende vældig glad for Lenes beslutning. Efter ca. 2 timers stående venten kunne vi omsider træde ned i grotten og ind i den uendeligt smukke Jesus-strøm under inderlig sang af et kvindekor, der netop var begyndt en lille optræden. Bente og jeg knælede samtidigt ned ved fødestedet, lagde hånden på stjernen og blev øjeblikkeligt trukket ind et meget bevægende og dybt møde med Jesus i vibrationerne som hans favnende kærlighed – det der i mystikken også kaldes Jesu Hellige Hjerte. Nu var vi kommet til Det Hellige Land og nu bød Jesus os så kærligt velkommen. Vore tårer rendte ned ad kinderne.



*Fødestedet for Jesus – markeret med en stjerne, "the Star of Betlehem",
i gulvet i grotten i Fødselskirken i Betlehem.*

Fortsat absorberet ind i Det Hellige Lands Jesus-vibrationer kørte vi efter Betlehem til **Hyrdernes Grotte**, som ligger i det kuperede bjergområde, hvor de vogtede deres får. I denne store grotte, hvori vi mediterede, hvilede hyrderne sig og modtog englens glade budskab (Lukas Evangeliet, kap. 2, 10-14):

"Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe. Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang:

***Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!***

Med glæde opdagede jeg, at helligstedet omkring Hyrdernes Grotte, som ligger i smuk kuperet natur med udsigt over **Hyrdernes Marker**, passes af franciskanermunke fra ordenen "Fрати Minori", de brune brødre med moderkloster i Porziuncola. Da jeg i de efterfølgende dage opdagede, at praktisk talt næsten alle helligsteder i Det Hellige Land, hvoromkring der er katolsk kirke, passes af Frati Minori, blev glæden naturligvis endnu større. I århundrederne efter Jesus har mangen en kristen mystiker og helgen møjsommeligt søgt at gå i fodsporene på Jesus. I 1219 var det Frans' tur, og hans vandring i Jesu fodspor udviklede sig i en dybde, som næsten smeltede ham sammen med Jesus. Frans fik tilnavnet "Den Anden Kristus", og det syntes derfor så passende for mig, at Vatikanet har betroet franciskanerne opgaven med at passe Det Hellige Lands helligsteder.



*Helligstedet omkring Hyrdernes Grotte med flot udsigt over Hyrdernes Marker, d. 30. marts 2014
Vi mødte her en stor gruppe kristne fra Nigeria, som sang i den smittende glæde,
som kun afrikanske kristne kan gøre det*

Efter en meget lækker og velsmagende frokost i et beduin-telt med udsigt over Hyrdernes Marker, kørte vi tilbage til toppen af **Oliebjerget**, hvor vi startede den første af flere efterfølgende pilgrimsvandringer i stilhed. Lene havde aftenen før foræret os alle et smukt kors i oliventræ fra Jerusalem, som vi tog i hånden som tegn på, at nu var vi stille. Vi vandrede ned ad den stejle vej fra Oliebjergets top og kunne undervejs glæde os over den smukke udsigt til Den Gamle By. Fra kløften vandrede vi op til Løveporten for at begive os ind i det muslimske kvarter med et meditativt ophold i **Betesda Dam**, hvor Maria efter traditionen er født og boede med sine forældre, Joachim og Anna, indtil hun som 3-årig blev givet til templet, fordi den særlige opgave som mor til Jesus var forudbestemt for hende.

Ved Betesa dam helbredte Jesus ifølge Johannes Evangeliet en spedalsk:

Det var efter en af jødernes fester, og Jesus drog op til Jerusalem. Ved Fåreporten (i dag Løvernes Port) i Jerusalem er der en dam, som på hebraisk kaldes Betesda; den har fem søjlegange. I dem lå der en mængde syge, blinde, lamme og krøblinge, som ventede på, at der skulle komme bevægelse i vandet. Til tider fór Herrens engel nemlig ned i dammen og bragte vandet i oprør. Den første, der kom ned i vandet, efter at det var bragt i oprør, blev rask, hvilken sygdom han end led af. Der lå der en mand, som havde været syg i 38 år. Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde været der i lang tid, sagde han til ham: »Vil du være rask?« Den syge svarede: »Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig.« Jesus sagde til ham: »Rejs dig, tag din bære og gå!« Straks blev manden rask, og han tog sin bære og gik omkring. (Johannes, kap. 5, 1-9).



Betesda Dam, d. 30. marts 2014

Over fødestedet for Maria i Annas og Joachims hjem er der bygget en katolsk kirke, som vi også fordybde os i, ligesom den smukke have omkring kirken var en sand vederkvælgelse.



Haven ved Betesda Dam med kirken i baggrunden, d. 30. marts 2014

Mandag, d. 31. marts 2014 – Jesu lidelse og død

Anden hele dag i Jerusalem var dedikeret til Jesu lidelse og død. I det pragtfulde morgensolskin begav vi os tidligt ud på en pilgrimsvandring til det velholdte jødiske kvarter i Jerusalem. I dette smukke kvarter ligger **Nadversalen**, hvor Jesus efter traditionen spiste sit sidste aftensmåltid med disciplene og indstiftede Den Hellige Nadver.

Som indledning til vor meditative fordybelse læste Lene fra Johannes Evangeliet om Jesu fodvaskning og det nye bud, som altid berører mig så dybt:

Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid – Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud – så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: »Herre, vasker du mine fødder?« Jesus svarede ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det.« Peter sagde: »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.« Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.« Simon Peter sagde til ham: »Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!« Jesus sagde til ham: »Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle.« Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene.

Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: »Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham. Når I ved det, er I salige, hvis I gør det. (kap. 13, 1-17)

Da Judas var gået ud, sagde Jesus: »Nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham. Er Gud herliggjort i ham, skal Gud også herliggøre ham i sig, og han skal snart herliggøre ham. Mine børn, endnu en kort tid er jeg hos jer. I skal lede efter mig, og hvad jeg sagde til jøderne, siger jeg nu også til jer: Hvor jeg går hen, kan I ikke komme. Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.« (kap. 13, 31-35)

Også i Nadversalen var vi koblet ind i meget bevægende og smukke vibrationer af Jesus i aspektet som Kærlighedens Herre. Salen, som i det ydre ikke syner af meget, er i vor tid dedikeret til alle religioner, og det kristne symbol er Livets Træ.



Livets Træ i Nadversalen, hvor Jesus indstiftede Den Hellige Nadver, d. 31. marts 2014

Vi fortsatte vor fordybelse i Jesu sidste dage med pilgrimsvandring i stilhed til **Hanegalskirken** uden for bymuren, som ligger tæt på stedet, hvor man formoder, at Pilatus' palads lå. Vor fordybelse i denne smukke kirke passet af franciskanerne i skønne grønne omgivelser startede med Johannes Evangeliets beskrivelse af Peters fornægtelse:

Simon Peter sagde til ham: »Herre, hvor går du hen?« Jesus svarede ham: »Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu, men senere skal du følge mig.« Peter sagde til ham: »Herre, hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit liv til for dig.« Jesus svarede: »Vil du sætte dit liv til for mig? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, før du har fornægtet mig tre gange. (Johannes, kap. 13, 36-38)

Simon Peter og en anden discipel fulgte efter Jesus. Denne anden discipel var kendt af ypperstepræsten og gik ind i ypperstepræstens gård sammen med Jesus, men Peter blev stående udenfor ved porten. Den anden discipel, som var kendt af ypperstepræsten, gik ud og talte med pigen, der holdt vagt ved porten, og fik Peter med ind. Tjenestepigen, der holdt vagt ved porten, sagde til Peter: »Er du ikke også en af den mands disciple?« »Nej, det er jeg ikke,« svarede han. Tjenerne og tempelvagterne havde tændt et bål af trækul, fordi det var koldt, og stod og varmede sig. Også Peter stod og varmede sig sammen med dem.

Ypperstepræsten spurgte nu Jesus ud om hans disciple og om hans lære. Jesus svarede ham: »Jeg har talt til verden i fuld offentlighed; jeg har altid undervist i synagoger og på tempelpladsen, hvor alle jøderne kommer sammen, og i det skjulte har jeg intet

talt. Hvorfor spørger du mig? Spørg dem, der har hørt mig, hvad jeg har talt til dem; de ved jo, hvad jeg har sagt.» Da Jesus sagde det, var der en af tempelvagterne, som stod ved siden af, der gav ham et slag i ansigtet og sagde til ham: »Er det en måde at svare ypperstepræsten på?« Jesus svarede: »Har jeg sagt noget forkert, så bevis, at det er forkert; men er det rigtigt, hvorfor slår du mig så?« Annas sendte ham så bundet til ypperstepræsten Kajfas.

Imens stod Simon Peter og varmede sig. Da sagde de til ham: »Er du ikke også en af hans disciple?« Han nægtede det og sagde: »Nej, jeg er ikke.« Så sagde en af ypperstepræstens tjenere, en slægtning til ham, som Peter havde hugget øret af: »Så jeg dig ikke i haven sammen med ham?« Atter nægtede Peter, og i det samme galede hanen. (Kap. 18, 15- 27)



I så smukke omgivelser udenfor bymurene ligger Hanegalskirken, som også passes af franciskanerne

Vi fortsatte vor stilhed og fordybelse med vandring helt ned i kløften og så et lille stykke op ad Oliebjerget til **Getsemane Have**. Tilfangetagelsen af Jesus og Peters fornægtelse kommer som bekendt efter Getsemane Have, men når turen foregik til fods, måtte vi tage omkring Hanegalskirken først.

Jesus vågen og dybe overgivelse til "Din vilje ske" i Getsemane Have har altid betydet uendeligt meget for mig, og da jeg nu denne smukke mandag trådte ind i den, var det med en følelse af at modtage en dyb gave. Selvom vor tids oliventræer ikke er 2.000 år gamle, mener man, at de er vokset ud af rødderne af oliventræerne på Jesu tid.



Gamle knudrede oliventræer i Getsemane Have, d. 31. marts 2014

Lene læste om Jesus i Getsemane fra Matthæus Evangeliet:

Da kom Jesus med dem til et sted, der hedder Getsemane, og han sagde til disciplene: »Sæt jer her, mens jeg går derhen og beder.« Så tog han Peter og de to Zebedæussønner med sig. Og han blev grebet af sorg og angst. Da sagde han til dem: »Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg sammen med mig!« Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.« Han kommer tilbage til sine disciple og finder dem sovende, og han sagde til Peter: »Så kunne I da ikke våge blot en time sammen med mig? Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.« Atter, for anden gang, gik han bort og bad: »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje.« Og atter kom han og fandt dem sovende, for deres øjne var blevet tunge. Han forlod dem igen, og for tredje gang gik han væk og bad den samme bøn. Da kom han tilbage til disciplene og sagde til dem: »Sover I stadig og hviler jer? Nu er timen kommet, da Menneskesønnen overgives i synderes hænder. Rejs jer, lad os gå! Se, han, som forråder mig, er her allerede.« (Matthæus, kap. 26, 36-46)

I Getsemane er der i dag en stor, smuk kirke - Alle Nationers Kirke - som er bygget over den klippeblok, hvorpå Jesus efter traditionen vågede og bad. Også her er det franciskanerbrødre, der hjælper pilgrimme til erfaringer på dette helligsted. Efter fordybelsen i selve haven gik vi i stilhed ind i kirken i egen fordybelse.



Alle Nationers Kirke i Getsemane Have, d. 31. marts 2014

Ord er fattige, når jeg søger at beskrive min erfaring, da jeg knælede ned ved klippeblokken og lagde min hånd på den overflade, der er blevet glat og skinnende efter århundreders berøring og kærtegn. Et så uendeligt smukt, favnende, medfølende nærvær af Jesus fyldte mig, og tårerne fik frit løb over den kærlighedens gave, Jesus som Medfølelsens Herre skænkede os, da han fulgte Faderens vilje.



Klippeblokken, hvor Jesus bad og vågede, ved alteret i Alle Nationers Kirke, d. 31. marts 2014

Vi vandrede igen tilbage til Den Gamle Stad og nød en udendørs frokost i en palæstinensisk cafe i Østjerusalem, førend vi skulle ud på den ydre og indre korsvejsvandring inden for bymurene med fordybelse i alle 14 stationer på Via Dolorosa. Stationerne, hvortil der for de flestes vedkommende er knyttet en kirke eller et kapel, er:

- 1. station: Jesus dømmes til døden**
- 2. station: Jesus tager korset på sine skuldre**
- 3. station: Jesus falder første gang under korset**
- 4. station: Jesus møder sin moder**
- 5. station: Simon af Kyrene tvinges til at hjælpe Jesus**
- 6. station: Veronika rækker Jesus svededugen**
- 7. station: Jesus falder anden gang under korset**
- 8. station: Jesus taler til de sørgende kvinder**
- 9. station: Jesus falder for tredje gang under korset**
- 10. station: Jesus berøves sine klæder**
- 11. station: Jesus nagles til korset**
- 12. station: Jesus dør på korset**
- 13. station: Jesus tages ned fra korset**
- 14. station: Jesus lægges i graven**

Ved alle stationer havde vi en lille andagt med læsning og vekselbøn, der – til og med station 13 - stemte hele vort væsen til vandringen i en dyb frekvens af Jesu medfølelse og kærlighed. Bentes og mine tårer rendte ofte, ikke mindst på 4. station, hvor Jesus mødte sin mor.



4. station – Jesus møder sin mor, d. 31. marts 2014

I en lille smuk kirke passet af en nonneorden var der en uendeligt smuk statue af Jesus med sin mor. Udtrykket i Marias ansigt og hele væsen gav en dyb oplevelse af, hvorfor Maria er Sorgens Moder, da hun for os alle gennemlevede den største sorg af alle. Min forståelse af, at Maria altid kommer til os, når vi er i sorg og beder hende om at heale os, blev uddybet ved denne statue, mens mine tårer løb ned ad kinderne.

De sidste 3 stationer ligger inden i selve Den Hellige Gravs kirke, som er fælles for flere forskellige kristne kirkesamfund, og også franciskanerbrødrene har et kommunitet i forbindelse med kirken. De fejrer dagligt messer og bønner. Gravkirken er ubeskrivelig og skal opleves.

Alteret ved station 12 – Jesus dør på korset – står på det sted, hvor man mener, at korset var fastgjort i klippen, i øvrigt oven på den grotte, hvor traditionen siger, at Adam ligger begravet. Et lille gravkapel for Adam befinder sig i den nedre del af kirken under Golgata.

Altartavlen, der skildrer Jesu død på korset, er dybt esoterisk. Den viser hvordan den blødende Kristus-kærlighed iblandet Offerilden (korset brænder) strømmer ind i jordens tyngde, da Jesus udånder. Klippen står revnet, og klippeblokken ved højre side af korset har faktisk en stor, dyb revne.



*Altartavlen ved 12. station i Den Hellige Gravs kirke med den blødende Kristus-kærlighed og Offerilden
Maria og Johannes står på hver sin side af Jesus*

Under et lille alterbord foran altartavlen kan man knæle ned og føre hånden ind gennem et hul, der går ned til stedet, hvor korset var sat fast i klippen. Dette gjorde Bente og jeg

naturligvis, og erfarede, hvordan offerilden og den blødende Kristuskærlighed strømmer på dette sted.



Alterbordet, hvor man knælende stikker hånden ned i hullet, hvor korset var sat fast i klippen

13. station – Jesus tages ned fra korset – er en stor stenblok, hvorpå Jesu afsjælede legeme efter traditionen lægges og ikklædes de hvide linnedklæder, men ikke salves, fordi det er fredag aften – lige før starten på Sabbatten, og det afsjælede legeme skal skyndsomt lægges i gravkammeret. Ved denne også helt skinnende og glatte stenblok knæler pilgrimme i bøn og lægger det, de gerne vil have særligt velsignet. Jeg lagde mit kors og Marias Mirakuløse Medalje i en bøn om, at jeg måtte blive et dybere redskab for Jesu kærlighed. Jesu nærvær er også på dette sted meget smuk og inderlig.

Og så var tiden kommet til **14. station – Jesus lægges i graven**. Vi skulle nu ind i selve graven, som ligger i et selvstændigt kapel i den store kirke – akkurat som Porziunca er et selvstændigt kapel i den store basilika i Santa Maria degli Angeli. Gravkapellet er opdelt i to rum. Det første er omkring en stenblok, hvor englen ifølge traditionen sad påskemorgen for at forkynde for Maria Magdalene og disciplene, at Jesus ikke var der, for han var opstanden. På denne stenblok lægger alle pilgrimme deres hænder.



Det første rum i gravkapellet med stenen, hvor englen sad

I det inderste og mest hellige kammer er stenblokken, hvor Jesu afsjælede legeme blev lagt, hvorefter en stor sten blev skubbet foran grotten. Jeg forestillede mig, at vi nok fortsatte i den samme dybe frekvens af Kristi medfølelse kærlighed, og blev overrasket, da jeg – så snart min hånd lå på stenblokken – mærkede opstandelseskærligheden, der aktiverede Jesu favnende kærlighed og forvandlede tyngden til glæde, opløftelse og lethed.

Den græsk-ortodokse Patriark Diodoros I beskriver i Niels Christian Hvidts bog "Mirakler" sine mangeårige erfaringer fra gravkammeret, når han i den ortodokse påske, på opstandelsesdagen, går ind i gravkammeret for at tænde påskelysene:

Foran graven fremsiger jeg nogle bønner, vi har fået overleveret igennem mange hundrede år, og når jeg har gjort det, venter jeg. Nogle gange kan der gå et par minutter, men normalt sker underet umiddelbart, efter jeg har sagt bønnerne. Fra selve den sten, hvor Jesus lå, udgår der et udefinerbart lys. Det er blåt i sin grundfarve, men har mange nuancer, særlig rød. Det kan ikke beskrives med menneskelige ord. Lyset løfter sig ud af stenen, ligesom tåge kan stige op af en sø. Det ser nærmest ud, som om stenen bliver dækket af en fugtig sky, men det er samtidig lys. Dette lys bevæger sig hvert år på forskellig måde. Nogle gange dækker det blot stenen, andre gange kan det oplyse hele graven, så også mennesker, der står uden for graven og ser ind i den, kan se hele graven fyldt med lys. Lyset er af en ganske anden beskaffenhed end normalt lys i en olielampe. Det brænder ikke. Der er aldrig gået ild i mit skæg i alle de 22 år, jeg har været patriark i Jerusalem og har modtaget Den Hellige Flamme.

På et tidspunkt samles dette lys nu i en søjle, og her ændrer lyset karakter, sådan at jeg kan tænde mine stearinlys på lyssøjlen. Når jeg har fået flammen og mine to stearinlys brænder, går jeg ud og giver flammen først til den armenske patriark og siden til den koptiske. Herefter går jeg ud af kapellet og giver flammen til alle i kirken.

Efter en lang dag med megen tyngde om eftermiddagen, som forvandlede til opløftelse og glæde i Den Hellige Grav, gik vi trætte og meget berørte til ro.



*Stenen i gravkammeret, hvor Jesus blev lagt
Rummet er så lille, at man kun kan være ganske få derinde samtidigt*

Tirsdag, d. 1. april 2014 – Jesu opstandelse og Himmelfart

Tirsdag stod vi meget tidligt op, idet vi inden morgenmad vandrede i stilhed til gravkirken for at besøge Jesu grav – som Maria Magdalene og disciplene gjorde det påskemorgen for næsten 2.000 år siden for at finde graven tom, fordi Jesu var opstandet.

Johannes Evangeliet fortæller:

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for

sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen.

Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. (Johannes, kap. 20, 1-18)

Efter vor morgenandagt ved gravkammeret hørte vi, at en messe på latin – sunget af franciskanerbrødrene – var gået i gang, og mens de øvrige i gruppen var i egen fordybelse i kirken, gik Bente og jeg straks med i messen, der selvom den var på latin er os så velkendt, da den jo – som alle messer i katolske kirker verden over - følger den liturgi, vi kender fra Assisi. Da eukaristien startede, gik den hovedcelebrerende præst ind i gravkammeret, hvor han knælende forestod forvandlingen af brødet og vinen på Jesu grav. Det er svært at udtrykke i ord, hvor dybt bevægende det var under kommunionen, som vi fik lov til at deltage i, fordi vi havde været med under hele messen, at modtage Jesu legeme i bevidstheden om, at forvandlingen var sket på Jesu grav, hvorfra han opstod. Hvor var det stort.

Tilbage på hotellet spiste vi morgenmad, førend vi igen vandrede gennem Jerusalems muslimske kvarter til Damaskusporten for uden for bymuren at gå ind i **Gordons gravhave**, en ”alternativ” gravhave fundet, udgravet og anlagt af en englænder i sidste århundrede. Her havde vi en opstandelsesgudstjeneste, som var meget smuk og hjertepræget i den frodige, blomstrende have.



Lidt af Gordons Gravhøve uden for Damaskusporten, d. 1. april 2014

Vi nød igen en frokost i det palæstinensiske kvarter i Jerusalem, hvor jeg i øvrigt var ved at få mig husbond nr. 2 i Jerusalem. Bente og jeg morede os kosteligt, da den palæstinensiske restaurant-ejer dagen før pludselig tog mig under armen og spurgte, om jeg var på udkig efter en mand. Nu fik jeg et tilsvarende tilbud fra en palæstinenser på dagens restaurant, og senere i Jeriko fik Bente et tilsvarende "godt" tilbud.

På tirsdagens restaurant modtog jeg også en særlig velsignelse. En medarbejder i restauranten pressede ihærdigt granatæblesaft til de fleste af os, og jeg sad åbenbart lige i "skud-linien", når saften ind i mellem sprøjtede til alle sider ud af maskinen. Ikke bare én gang men flere fik jeg højrøde stænk og større pletter på mit hvide tøj og måtte ind på toilettet for at forsøge at få det værste af. Medarbejderen var naturligvis meget brødebetyngt, men til slut – da han havde måttet opgive ikke at sprøjte ud over det hele, og jeg i øvrigt flyttede mig langt væk fra ham – sagde han, at jeg – som en stor gave - var blevet velsignet af hellig granatæble i Den Hellige By, hvorefter jeg på restaurantens regning fik serveret en caffè latte og søde palæstinensiske kager.

Efter frokosten gik vi igen ud af Den Gamle By. I stilhed vandrede vi ned i kløften for derefter at begynde vandringsen op ad en meget stejl vej på Oliebjerget. Heldigvis holdt vi andagter og fordybelsespauser undervejs. Første ophold var i det meget smukke, også af franciskanerbrødre passede **Dominus Flevit Kapellet**, der er bygget over stedet, hvor Jesus inden indtoget i Jerusalem sørgede, fordi han i en vision fik vist byens skæbne gennem flere hundrede år: Gentagne ødelæggelser ved grov vold og primitiv magtudøvelse. Kapellet ligger i en frodig have med smuk udsigt over kløften til Den Gamle By, og albertavlen er et vindue, der åbner op til skønheden.



*Jerusalem, Den Gamle By, set fra Dominus Flevit Kapellet på Oliebjerget
d. 1. april 2014*

Vi fortsatte videre op ad bjerget til **Pater Noster Kirken**, som er bygget på det sted, hvor Jesus ifølge traditionen lærte disciplene Kristendommens hovedbøn "Fader Vor". I den store klostergård uden for kirken findes på væggene porcelænstavler med Fader Vor på alverdens sprog, også dansk og norsk.

Vor vandring endte på det højeste punkt på Oliebjerget, hvorfra Jesus efter traditionen steg til himmels efter, at han siden sin opstandelse flere gange havde vist sig for disciplene. I den lille, runde kirkebygning, **Himmelfartshelligdommen**, der er bygget over endnu en stenblok med Jesu fodaftryk lige før himmelfarten, havde vi en afsluttende andagt.

Efter aftensmaden var Bente og jeg så trætte, at vi ikke orkede aftensamlingen eller den efterfølgende vandring til jødernes helligste sted, Grædemuren, som vore medkursister ellers var meget bevægede af. Det må vi have til gode til næste ophold i Jerusalem.

Grædemuren er en del af den mur, der går rundt om Tempelbjerget – det allerhelligste sted på jorden for de tre store religioner, Kristendommen, Jødedommen og Islam. Af Tempelbjergets støv skabte Gud Adam, her lå Paradisets Have, her var Abraham - ifølge Jødedommen og Kristendommen - ved at ofre sin søn Isak og her steg Muhammed – ifølge Islam – til himmels. Alle tre religioner er enige om, at her vil Messias en dag genopstå. På Tempelbjerget lå det tempel, som Kong Salomon byggede for ca. 3.000 år siden, og hvori Jesus ofte underviste og belærte de skriftlærde. Kong Salomons tempel blev ødelagt i år 70 e.Kr., og byen blev i senere århundreder flere gange rendt over ende, ødelagt for derefter at blive genskabt. En del af resterne af det jødiske tempel fra Jesu tid udgør nu Grædemuren.

Trine fortalte, at de fleste jøder er pragmatiske i forhold til, at deres hellige tempel ikke er genrejst på Tempelbjerget, for det vil Messias gøre, når han kommer igen! I vor tid kan Tempelbjerget let spottes via den store Klippemoské med den fantastisk smukke gyldne kuppel. Tæt på Klippemoskéen ligger en anden af muslimernes allerhelligste steder, Al Aqsa moskéen.

For ikke-muslimer er der ikke let adgang til Tempelbjerget – kun på nogle afgrænsede tidspunkter, der ofte af sikkerhedsmæssige årsager suspenderes, og for ortodokse jøder er der absolut ingen adgang. Når der er uro, afvises også muslimske mænd under 50, idet disse erfaringsmæssigt er dem, der udøver vold. Moskéeerne er forbeholdt muslimer, og ikke-muslimer har kun adgang, hvis de inviteres af en imam. Vi søgte derfor ikke adgang til dette hellige bjerg med Den Gamle Bys næsten eneste oase med mange grønne træer. Pater Silvestro Bejan fra CEFID, som et par uger før mig var på sit første ophold i Det Hellige Land, og fordybde sig i de samme kristne helligsteder, som vi gjorde det, fik dog – iført sin munkekutte - adgang til Tempelbjerget og moskéeerne, fordi han var ledsaget af nogle af de imamer, som han holdt møde med i Jerusalem.



I ørkenen på vandring mod Skt. Georgs Kloster, d. 2. april 2014

Onsdag, d. 2. april 2014 – På vej til Genesaret Sø

Igen stod vi tidligt op til morgenmad, for allerede kl. 8.00 skulle vi forlade Jerusalem på rejse mod vort næste opholdssted, Genesaret Sø. Bente og jeg var kede af at forlade Jerusalem allerede nu. Det fyldte program i de tre forudgående dage havde næsten ikke givet rum for egen fordybelse i byen, og vi følte, at vi havde brug for i hvert fald en dag mere. Samtidigt så vi frem til de 5 overnatninger ved Genesaret Sø, som vi denne morgen begav os på vej mod.

Vort første ophold på turen var i **Betania**, hvor Lazarus, Martha og Maria boede – de tre søskende, som Jesus elskede og ofte besøgte. Martha og Maria er arketyper for henholdsvis

maskuline og feminine aspekter. Den aktive, handlende Martha, som var en god praktisk tjenende ånd for Jesus og den blide, tilbagetrukne, hengivne Maria, som sad ved Jesu fødder og lyttede. Som et af sine mest berømte mirakler vakte Jesus Lazarus til live igen flere dage efter, at hans døde legeme var blevet lagt i den grotte, som var hovedfokus for vor fordybelse i Betania. I meget små grupper gik vi ned ad mange stentrin for at komme ind i grotten, hvor vi stod et øjeblik i stilhed, hvorefter vi sammen bad Fader Vor.

Efter Betania kørte vi nordpå ind i et helt godt ørkenlandskab. Det meget kuperede landskab omkring Jerusalem er på denne tid af året smukt frodigt med mange grønne arealer og forårsblomster overalt. Men allerede fra maj måned begynder det at blive helt afsvedet af heden. Israel består også af flere store ørkenområder, hvor meget spæd vegetation kæmper for at overleve i den klippefyldte undergrund, og det var en sådan ørken vi nu kørte ind i, fordi vi skulle besøge et afsidesliggende kloster, **Skt. Georgs Kloster** med græsk ortodokse munke.

I bussen kørte vi ad en smal vej ind i ørkenen, hvor den syntes at stoppe på et øde sted "in the middle of nowhere", men vi opdagede hurtigt andre mennesker, en gruppe beduiner, der søgte at sælge os tørklæder, smykker m.v. Fra bussens stoppested skulle vi ud på en måske 2 km lang vandring længere ind i denne store ørken fyldt med gule klippebjerge i flotte formationer. Allerede i de første århundreder efter Kristus begyndte kristne mænd at søge ud i ørkenen for et liv i ensomhed, nøjsomhed, bøn og meditation – de mænd, hvoriblandt der fandtes de dybere redskaber for Kristusimpulsen, som vi i dag kalder ørkenfædrene, og som blev forløberne for de senere klosterfællesskaber. Også Joachim, Marias far, søgte ud i denne ørken, som vi var på vej ind i, da han gennem bøn sonede sin barnløshed. Det var her, at han – og samtidigt Marias mor, Anna, i Jerusalem – modtog en åbenbaring af en engel, der bebudede, at Anna i sin høje alder ved Helligåndens indgriben skulle føde den gudsviede Maria. Traditionen med overgivelse via bøn, meditation og ensomhed i ørkenen er forsat ind i vor tid, hvor der også lever nogle eremitter i de grotter i ørkenen, som vi nu skulle på vandring i.

Solen bagte fra en skyfri himmel, og selvom det endnu var formiddag var det allerede stegende hedt, nok 35-40 graders tør varme midt i solen. Iført beskyttende tørklæder/solhatte og med masser af vand begyndte vi vor vandring i stilhed. Selvom det således var en krævende vandring for Broder Æsel, blev sjælen hurtigt forenet med stilheden og skønheden i den fantastisk smukke natur, hvor Gud også har sat sit specielle fingeraftryk. Det var for mig helt tydeligt, at der igennem århundreder havde foregået og forsat foregik et dybt spirituelt arbejde i denne ørken. Vibrationerne var meget smukke.

Vi vandrede op og ned og omkring hjørne efter hjørne, og pludselig åbenbarede der sig noget, der ved første øjekast syntes som et fatamorgana. En grøn oase midt i disse gule bjerge med nogle bygninger, som syntes hugget ud af klipperne. Det var Skt. Georgs Kloster.



Skt. Georgs Kloster dukker pludselig op i ørkenens golve landskab, d. 2. april 2014

Nu var den sidste strækning helt op til klosteret en oplevelse af, at ikke bare grønne træer har fundet ud af at gro her i dette golve landskab, men også røde valmuer og andre gule og hvide blomster var levende i smukt grønne græspletter.

I klosteret fordybte vi os i den grotte, hvor Skt. Georg holdt til, og vi var også på besøg i klosterets smukke ortodokse kirke. De græsk-ortodokse munke var meget venlige og havde stillet kaffe, saft, vand og lidt frugt frem til besøgende. Det blev en smuk, stille og healende times tid blandt de græsk-ortodokse munke, der lige over klosteret i klippevæggen havde indrettet en eremitbolig.



Her bor en eremit. Maden hejses op via en spand fastgjort i et reb

I rejseprogrammet var der angivet en mulighed for at ride på æsel i denne ørken, som jeg havde set frem til. Rigtigt nok, beduinerne tilbød æselridning som en lettere transport mellem bus og kloster. Jeg og 3-4 andre i gruppen følte os tiltrukket af muligheden for denne oplevelse, og vupti var vi på ryggen af hvert vort æsel, der af æselføreren blev ledt tilbage til bussens holdested.



På æselryg fra Skt. Georgs Kloster gennem ørkenlandskabet, d. 2. april 2014

Det var en herlig ridetur på et sødt æsel, der sikkert trippede af sted på de stejle, stenede stier tilbage til bussen. Da beduinen ville hjælpe mig af æslet igen, så det søde æsel straks muligheden for at stikke af. Så snart mine ben ramte jorden, sprang æslet adræt op ad nogle klipper for at få lidt frihed fra sin nok strenge herre. Da jeg så, hvordan de deltagere, der vandrede tilbage, var udmattede og våde af sved, var jeg endnu gladere for mit livs første ridning på ryggen af Broder Æsel.

Nu var det tid til frokost, og vi kørte til **Jeriko**, der som den lavest beliggende by på jorden ligger 260m under havets overflade. Her er nogle af de ældste arkæologiske udgravninger i Israel, og man har fundet ganske avancerede bygningsværker fra 7.000 år før Kristus. Jeriko er også et slaraffenland for salg af cremer, olier, badesalte m.v. fra Det Døde Hav, og mange skulle lige have lidt af dette velgørende med sig hjem.

Vi fortsatte nordpå til det sted ved **Jordanfloden**, hvor Johannes Døberen efter traditionen døbte mennesker til omvendelse, og også ved sin dåb af Jesus initierede Jesu fremtræden i hans efterfølgende 3 års offentlige virke:

Og det skete, da hele folket lod sig døbe, og også Jesus blev døbt, og mens han bad, at himlen åbnedes og Helligånden dalede ned over ham i legemlig skikkelse som en due; og der lød en røst fra himlen: »Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!« (Johannes, kap. 3, 21-22)

Denne sene eftermiddag, hvor solen stadigvæk bagte meget varmt, var der rigtigt mange pilgrimme ved dåbsstedet. Præster forestod ritualet, og nogle lod sig døbe ved fuldt påklædte at blive dukket helt ned i vandet, mens vi gik ind i vor egen indre fordybelse og blot badede benene i vandet.



*Dåbsstedet ved Jordanfloden, d. 2. april 2014
På den anden side af floden er det landet Jordan med deres kristne dåbssted*

Bente og jeg var enige om, at vi ikke oplevede det særlige Jesu nærvær ved dåbsstedet, som vi ellers havde oplevet på næsten alle andre helligsteder, men måske det også handlede om, at vi efter de krævende dage i Jerusalem og en lang dag med vandring i heden samt ganske megen buskørsel var ved at være godt trætte.

Vi kørte den sidste strækning til den sydlige del af Genesaret Sø, hvor vi fik os en glædelig overraskelse. Vi blev indkvarteret på et smukt kibutzhotel beliggende helt nede ved søen med egen strand. Omgivelserne var frodige med grønne græsplæner, mange palmer og øvrige træer samt blomster i krukker overalt. Da vi desforuden blev indkvarteret parvist i vor egen lille bungalow med soveværelse, stue og køkken, og Bente og jeg foran vor bungalow havde et smukt blomstrende træ, følte vi, at vi var kommet til paradys. Vi oplevede også straks den store healing fra engleriget, der omgiver Genesaret Sø, og efter aftensmad og aftensamling gik vi hurtigt til ro til en healende søvn.



Udsigt fra vor bungalow over Genesaret Sø og det smukt blomstrende træ

Torsdag, d. 3. april 2014 – Jesu liv og samvær med disciplene

Igen var vi tidligt oppe til morgenmad og morgensamling, og så gik turen i bus til **Nazareth**, hvor Maria blev bebudet af englen, og hvor Den Hellige Familie, Josef, Maria og Jesus boede:

Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede!« Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For

du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.« Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.« Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægtning Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.« Da sagde Maria: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« Så forlod englen hende. (Lukas, kap. 1, 26-38)

Vi var igen på en krævende sportrækning, før vi nåede Nazareth, som på vore gåture til de to helligsteder, vi fordybede os i, virkede noget støjende. Men på de to helligsteder var der en stilhed, ro og et meget smukt nærvær af Maria, endda selvom det første helligsted – en lille ortodoks Bebudelseskirke - er meget mørk og i øvrigt også noget nedslidt, som jeg har oplevet de fleste ortodokse kirker i Det Hellige Land.

Den ortodokse bebudelseskirke, **Skt. Gabriel-kirken**, er bygget omkring den brønd, hvor "Maria-kilden" udspringer, og hvor Ærkeenglen Gabriel for første gang viste sig for Maria. Traditionen fortæller, at vandet har helbredende kraft, og denne kilde har igennem århundrederne forsynet Nazareths indbyggere med vand. I kirken er det muligt at fylde sin flaske med vand fra den hellige kilde, hvad alle pilgrimme synes at gøre.



Brønden med helbredende vand i Skt. Gabriel-kirken, d. 3. april 2014



Krypten i den store katolske Bebudelseskirke, hvor Ærkeenglen Gabriel bebudede Maria

Den store katolske **Bebudelseskirke** bygget over den grotte, hvor Ærkeenglen Gabriel bebudede Maria kundgjorde for Maria, at hun skulle føde Jesus, er meget smuk og storslået. Den er faktisk Mellemøstens største kirke, og som Basilica di San Francesco er kirken i tre etager: Krypten, underkirken omkring krypten og overkirken. Vægudsmykningen på murene, der omkranser pladsen foran kirken, viser Maria og Jesus-barnet i mange forskellige kulturers billede, og således er de vist som bl.a. kinesere, indianere, sorte, m.v.

Straks Bente og jeg kom ind i underkirken, følte vi os kaldede til at sætte os over for krypten til en tjeneste, hvor de meget smukke Maria-strømme blev intensiveret via et ganske ildagtigt arbejde ind i tyngden, og herefter gik vi rundt i egen fordybelse i kirken, på pladsen og ved de udgravninger af Nazareth fra Jesu tid, som også ligger ved kirken. En smuk, solbeskinnet formiddag i Marias nærvær.

Så var det tid for frokost, og vi blev kørt til endnu en palæstinensisk restaurant for at indtage et falafel-måltid. Jeg valgte dog et spyd med kylling, for på den måde kunne jeg give mad til en sød, vild kat, der henrykt delte kyllingen med mig. Da den ikke var blevet mæt, bad jeg om lov til at købe mere kylling til den sultne kat, men den venlige palæstinenser gav mig gratis en skål med kyllingestykker. Så var katten mæt!

Nu var det tiden til et af de helligsteder, **Tabor-bjerget**, som jeg inden rejsen havde set meget frem til at besøge. Fra et udkigspunkt ved Nazaret kunne vi se ud over et meget stort område af det nordlige Israel, og Trine udpegede mange steder for os. Faktisk kunne vi se hele Israel fra øst til vest – den store dalstrækning og bjergene ved Middelhavskysten vestpå

samt Jordan-floden mod grænsen til Jordan og Golan-højderne mod grænsen til Syrien østpå. Også Tabor-bjerget kunne vi se.



*Udsigtspunktet ved Nazareth med Mount Tabor, Forklarelsens Bjerg, i midten af billedet
Mount Tabor er godt 500 m højt, og ligner mest af alt et kæmpe muldvarpeskud*

Det så jo ud til at ligge ganske tæt på vor udsigtspunkt, men selvom strækningen syntes kort, tog det ganske lang tid at køre dertil – som det gjorde mange steder i Israel - fordi vi skal op og ned eller forbi de bjerge, som er overalt i landet.

Esoterikere har i århundrederne søgt at tolke, hvad der skete med Jesus og de tre disciple på Forklarelsens Bjerg. I Matthæus Evangeliet, kap. 17, 1-13 står der skrevet:

Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham. Så udbrød Peter og sagde til Jesus: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.« Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde: »Rejs jer, og frygt ikke!« Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene.

Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: »Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.« Så spurgte disciplene ham: »Hvordan kan de skriftkloge da sige, at Elias først skal komme?« Han svarede: »Ja, Elias skal komme og

genoprette alt, men jeg siger jer: Elias er allerede kommet, og de kendte ham ikke, men gjorde med ham, som de ville. Sådan skal også Menneskesønnen lide for deres hånd.» Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døber.

En fælles forståelse i esoteriske kredse synes at være, at Jesus på Forklarelsens Bjerg, hvor han overstråles og gennemstråles med guddommeligt lys, initieres til et højere udviklingsniveau eller med andre ord går igennem en højere indvielsesport, og jeg forestillede mig, at der måtte være spor af dette guddommelige lys på Mount Tabor.

Det var der! Vi blev kørt op til toppen af bjerget i mindre busser, og straks gik vi ud ad en sti, der går rundt om toppen og den store katolske **Forklarelseskirke**, der også passes af franciskanerbrødrene. Vi satte os i så smuk, frodig og blomstrende natur, at det var helt tydeligt, at her var et helt specielt paradis med fredeligt græssende køer og kalve omkring os.



*På Tabor-bjergets top med frodig natur og fredeligt græssende køer og kalve,
d. 3. april 2014*

Efter Lenes læsning af Matthæus Evangeliets tekst om Jesu forklarelse gik Bente og jeg ind i en bevidst tjeneste, hvor vi nedfældede og udstrømmede. Jeg erfarede, hvordan indstrømningen ind i Forklarelsens Bjerg var præget af meget høje vibrationer, der påvirkede 3. øje – meget lig indstrømningen ind i Mount Shasta, Californiens hellige bjerg – og samtidigt var der meget tydelige hjertevibrationer, der aktiverede hjertet. Det var en meget smuk tjeneste. Efter vor stilhed i naturen gik vi i egen fordybelse helt op til kirkekomplekset, som er meget smukt.



Forklarelseskirken på Mount Tabor, d. 3. april 2014



Forklarelseskirken med en krypt og et højere liggende alter, der viser Jesu Forklarelse



På pladsen foran kirken er der rester af gamle bygninger og denne brønd

Jeg kunne godt have blevet meget længere på dette smukke, højt vibrerende helligsted, men det var igen blevet ganske sent på eftermiddagen, så vi måtte tilbage til vort hotel ved Genesaret Sø og aftensmad.

Fredag, d. 4. april 2014 - Jesu liv og samvær med disciplene

Straks efter en tidlig morgenmad satte Bente og jeg os til en tjeneste, som vi havde inviteret hyrdegruppen med i. Ivor hyggelige stue med udsigt til søen tændte vi stearinlys, satte blomst fra "vores" træ i vand og startede musikken. Det blev en tjeneste med en meget bevægende og smuk intensivering af Jesu Hellige Hjertestrømme i Det Hellige Land. Jeg blev trukket til Getsemane Have i denne meget inderlige hjertestrøm, og senere oplevede jeg, at også den mere brændende gyldne/røde kærlighed blev intensiveret, hvorefter et stort gyldent lys blev sænket ned og omsluttede hele Det Hellige Land. Tjenesten endte for mig i en velsignende udstrømning fra Mount Tabor.

Så var det tid til at køre langs Genesaret Sø mod dens nordlige bred i en krævende sportrækning, der gjorde, at Bente og jeg igen måtte gå helt indad. Mod nord passerede vi Golan-højderne, som er meget smukke i deres grønne frodighed, og dermed var vi tæt på grænsen mod Syrien, som ligger kun ca. 20 km fra Genesaret Sø's nordlige bredder.

Vor første fordybelse var **Betsajda**, hvorfra apostlene Andreas, Philip og Peter kom. Jesus kom ofte hertil og udførte flere mirakler. Arkæologer har nænsomt udgravet resterne af den lille fiskerlandsby, der ligger i et naturskønt, kuperet område tæt på søen. Området er nu en naturpark.



Betsajda, d. 4. april 2014

Vi satte os i den smukke natur med udsigt over sø, dale og bjerge. Under Lenes andagt fortsatte Bente og jeg morgenens tjeneste med intensivering af de smukke Jesus-vibrationer og healende og velsignende udstrømning fra engleriget. Det var meget smukt.

Vi sad i denne smukke udstrømning, da vi pludselig blev forstyrret af noget, der kunne minde om tordenbrag i det fjerne. Himlen var helt klar, og det kunne det selvfølgelig ikke være. Vi blev klar over, at det var eksplosioner fra den forfærdelige krig i Syrien, og kort efter cirkulerede helikoptere over vore hoveder. Trine fortalte bagefter, at det var israelske helikoptere, som overvågede grænsen til Syrien. Israel, som i 1967 under seksdageskrigen besatte Golan-højderne, har erklæret sig neutral i forhold til borgerkrigen i Syrien. De modtager ikke flygtninge fra borgerkrigen, men yder den humanitære hjælp, at bringes sårede syrere over grænsen, behandles de gratis på israelske hospitaler, og sendes herefter tilbage til Syrien igen. Trine fortalte, at indtil nu havde ca. 700 hårdt sårede modtaget behandling i Israel, især civile og oprørere.

Vi kørte videre langs Genesaret Sø's nordlige bredder til den lille fiskerlandsby på Jesu tid, **Tabgha**, hvor Jesus bespiste de 5.000 mennesker med fem brød og to fisk. Et meget smukt Benediktinerkloster med kirke er bygget over stedet, der er omgivet af en smuk, frodig klostergård, naturligvis med en lille dam med guldfisk.

Vi fordybede os i Jesu mirakel gengivet i Matthæus Evangeliet:

Da Jesus hørte det (at Johannes Døberen havde lidt martyrdøden), drog han bort derfra i en båd til et øde sted for at være alene. Men skarerne opdagede det og fulgte efter ham til fods fra byerne. Og da han kom i land, så han en stor folkeskare, og han ynkede over dem og helbredte dem, der var syge. Da det var blevet aften, kom hans disciple hen til ham og sagde: »Stedet her er øde, og det er allerede sent. Send skarerne bort, så de kan gå hen til landsbyerne og købe sig mad.« Men Jesus svarede dem: »De behøver ikke at gå. Giv I dem noget at spise!« De sagde til ham: »Vi har kun fem brød og to fisk her.« Han sagde: »Giv mig dem!« Og han lod folkeskarerne sætte sig i græsset, tog de fem brød og de to fisk, så op mod himlen og velsignede dem, brød brødene og gav disciplene dem, og de delte dem ud til skarerne. Og alle spiste og blev mætte, og de samlede de stykker sammen, som var tilovers, tolv kurve fulde. Der var omkring fem tusind mænd, som havde spist, foruden kvinder og børn. (Matthæus, kap. 14, 13-21)



*Det smukke Benediktiner-klosterkompleks ved Tabgha, d. 4. april 2014
Her bospiste Jesus 5.000 mennesker med fem brød og to fisk*

Bente og jeg fornemmede ikke så mange vibrationer på dette sted, og jeg reflekterede over, om det mon kan skyldes, at franciskanernes dybe spirituelle hjertepraksis åbner døren i højere grad til de smukke Jesus-strømme i Det Hellige Land, end benediktinernes praksis gør det. Jeg tror, at det er tilfældet, og takker inderligt den pave, som helt tilbage i 1342 gav Franciskanerordenen opgaven med at være beskyttere af helligstederne i Det Hellige Land. Denne opgave med at være "Custodian of the Holy Land", som er genbekræftet af paver i de følgende århundreder gælder ikke kun Israel og Palæstina, men også Jordan, Syrien, Libanon, Ægypten og øerne Cypern og Rhodos. Pave Frans genbekræftede i 2013 Franciskanerordenens opgave for yderligere 3 år.



Fiskedammen i Tabgha-klosteret , d. 4. april 2014

Efter endnu en kortere buskørsel gjorde vi holdt ved **Magdala**, den lille fiskerlandsby, hvor Maria Magdalene kom fra. Vi nød en skøn frokost i en restaurant tæt på bredden af søen. De fleste valgte en fiskemenu, mens jeg igen bestilte et kyllinge-spyd, som jeg delte med endnu en sulten kat. Og da Bente ikke kunne spise al sin fisk, fik katten også det, der for katte må være den aller-lækreste dessert.

Arkæologer er ved at udgrave den lille fiskerlandsby, som man mener stammer tilbage til ca. 2.000 år før Kristus, og under denne udgravning har man fundet en stenblok med smukke ornamenter, som ellers kun brugtes i Templet i Jerusalem. Synagogen på stedet må således have været betydningsfuld.

Desværre havde vi kun kort tid til at fordybe os i en uendeligt smuk, helt nybygget katolsk kirke, der ligger helt nede ved bredden, og hvis alterbord er en gengivelse af en fiskerbåd på Jesu tid. Smukke ikoner af Jesu og Maria ved alteret samt langs kirkens stolerækker alle 12 disciple pryder de lyse vægge, og altermavlen er et stort vindue med fantastisk udsigt over søen. Der var så smukke vibrationer i denne kirke, at en længere fordybelse her må være en del af Assisi Missions rejse til Det Hellige Land.



Den smukke, nybyggede kirke i Magdala, d. 4. april 2014



*Lidt af de arkæologiske udgravninger af Magdala, d. 4.april 2014
I baggrunden ved træerne skimtes den nye kirke helt nede ved bredden*

Og så kom et programpunkt, som vi i den meget varme eftermiddag så frem til, nemlig en **Sejltur på Genesaret Sø**. Vi blev kørt til den eneste større by ved Genesaret Sø, Tiberias. Sejlturen havde fokus på to bibelske fortællinger:

Jesus vandrer på søen:

Straks efter (bespisningen af de 5.000) *nødte Jesus disciplene til at gå om bord i båden og tage i forvejen over til den anden bred, mens han selv sendte skarerne bort. Da han havde sendt skarerne bort, gik han ene op på bjerget for at bede. Og da det var blevet aften, var han alene dér. Båden var allerede mange stadier fra land og kæmpede med bølgerne, for vinden var imod. Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, gående på søen. Da disciplene så ham gå på søen, blev de skrækslagne og sagde: »Det er et spøgelse,« og de skreg af frygt. Og straks talte Jesus til dem og sagde: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!« Men Peter sagde til ham: »Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.« Han sagde: »Kom!« Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus. Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: »Herre, frels mig!« Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde: »Du lidetroende, hvorfor tvivlede du?« Da de kom op i båden, lagde vinden sig. Og mændene i båden kastede sig ned for ham og sagde: »Sandelig, du er Guds søn.« (Matthæus, kap. 14, 22-33)*

Jesus stiller stormen på søen:

En dag gik Jesus om bord i en båd sammen med sine disciple, og han sagde til dem: »Lad os tage over til den anden bred af søen.« De lagde så fra land. Mens de sejlede, faldt han i søvn. En hvirvelstorm fór ned over søen, og de tog vand ind og var i fare. De gik da hen og vækkede ham og sagde: »Mester, Mester! Vi går under!« Han rejste sig og truede ad stormen og bølgerne; de lagde sig, og det blev blikstille. Men han sagde til dem: »Hvor er jeres tro?« Forfærdede og forundrede sagde de til hinanden: »Hvem er dog han, siden han kan befale over både storm og sø, og de adlyder ham?« (Lukas, kap. 8, 22-25)

Det var en smuk sejltur i stilhed, indtil vi pludselig blev "vækket" af bådførerens hilsen til os. Ud af højtalere på båden strømmede den danske nationalsang "Hans Christian står ved højen magt ...", og på den anden side af det israelske flag havde han hejst Dannebrog. Vi måtte jo så grinende op at stå. Men ikke nok med det. Vi fik ikke lang tid til at fortsætte vor stille fordybelse, for pludselig strømmede den norske nationalsang "Ja, vi elsker dette landet" ud af højtalerne, fordi Trine havde hvisket til bådføreren, at der var en nordmand i vor gruppe. Op at stå igen.



*Sejltur på Genesaret Sø, d. 4. april 2014
Den danske nationalsang afspilles*

Lørdag, d. 5. april 2014 – Jesu liv og samvær med disciplene

Lørdag var en af de dage, jeg inden rejsen havde set særskilt frem til, fordi vi skulle på Saligprisningernes Bjerg. Efter tidlig morgenmad drog vi i bussen igen mod den nordlige del af Genesaret Sø, hvor første fordybelse var en lille, smuk græsk-ortodoks kirke helt nede ved søbredden, **De Helliges Apostles kirke**. Her havde vi vor morgenandagt. Der var en messe i gang i kirken, og vi så den derfor kun meget hurtigt, men nød i stedet den frodige natur omkring den smukke kirke, og ikke mindst en påfugl, der bredte sine flotte fejr ud for os, mens han dansede omkring sig selv.

Så tog vi vort Jerusalem-kors i hænderne og vandrede i stilhed til et sted, som Jesus kaldte sit "hjem", og hvor han ofte boede i Peters svigermors hus og underviste samt udførte mirakler, **Kapernaum**:

Da Jesus hørte, at Johannes (Døberen) var blevet sat i fængsel, drog han bort til Galilæa. Men han forlod Nazaret og kom og bosatte sig i Kapernaum ved søen, i Zebulons og Naftalis land, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger:

*Zebulons land og Naftalis land,
Vejen langs Havet, Landet på den anden side af Jordan
og Folkeslagenes Galilæa,
det folk, der sad i mørket,
har set et stort lys,
og de, der sad i dødens land og skygge,*

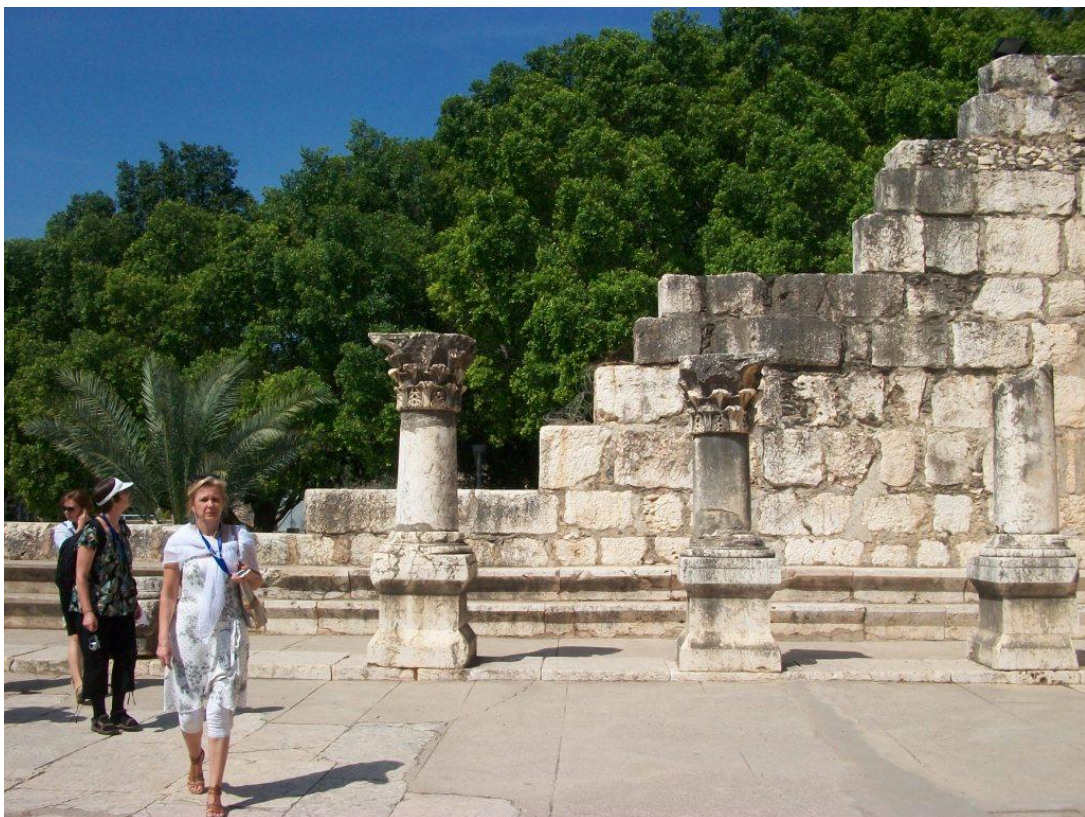
for dem brød lyset frem.

Fra da af begyndte Jesus at prædike: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!«
(Matthæus, kapitel 4, 12-17).

Kapernaum var på Jesu tid en større by ved Genesaret Sø end de små fiskelandsbyer, som vi havde besøgt de foregående dage. Den er nænsomt udgravet, og over det mere velstående hus, som var Peters svigermors, er der opført en katolsk kirke, passet af franciskanerne.

Der var også en stor synagoge i byen på Jesu tid, og i denne har han ifølge Johannes Evangeliet undervist om sin guddommelige natur med en af de så kendte, esoteriske "Jeg er":

Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror, har evigt liv. Jeg er livets brød. (Johannes, kap. 6, 47-48).



Den store synagoge i Kapernaum, hvor Jesus underviste, d. 5. april 2014

Det var meget smukt at fordybe sig i Kapernaum, men desværre havde vi ikke så meget tid til det, idet vi nu skulle ud på en længere vandring, nemlig fra søens bred op ad **Saligprisningernes Bjerg**.



Udsigten over park og Genesaret Sø fra kirken på Saligprisningernes Bjerg, d. 5. april 2014

Da vi var nået op til toppen af Saligprisningernes Bjerg spiste vi først i naturen vor medbragte frokost, og herefter fordybte vi os i den smukke undervisning, som Jesus gav sine disciple på dette bjerg:

Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem:

*Salige er de fattige i ånden,
for Himmeriget er deres.*

*Salige er de, som sørger,
for de skal trøstes.*

*Salige er de sagsmodige,
for de skal arve jorden.*

*Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden,
for de skal mættes.*

*Salige er de barmhjertige,
for de skal møde barmhjertighed.*

*Salige er de rene af hjertet,
for de skal se Gud.*

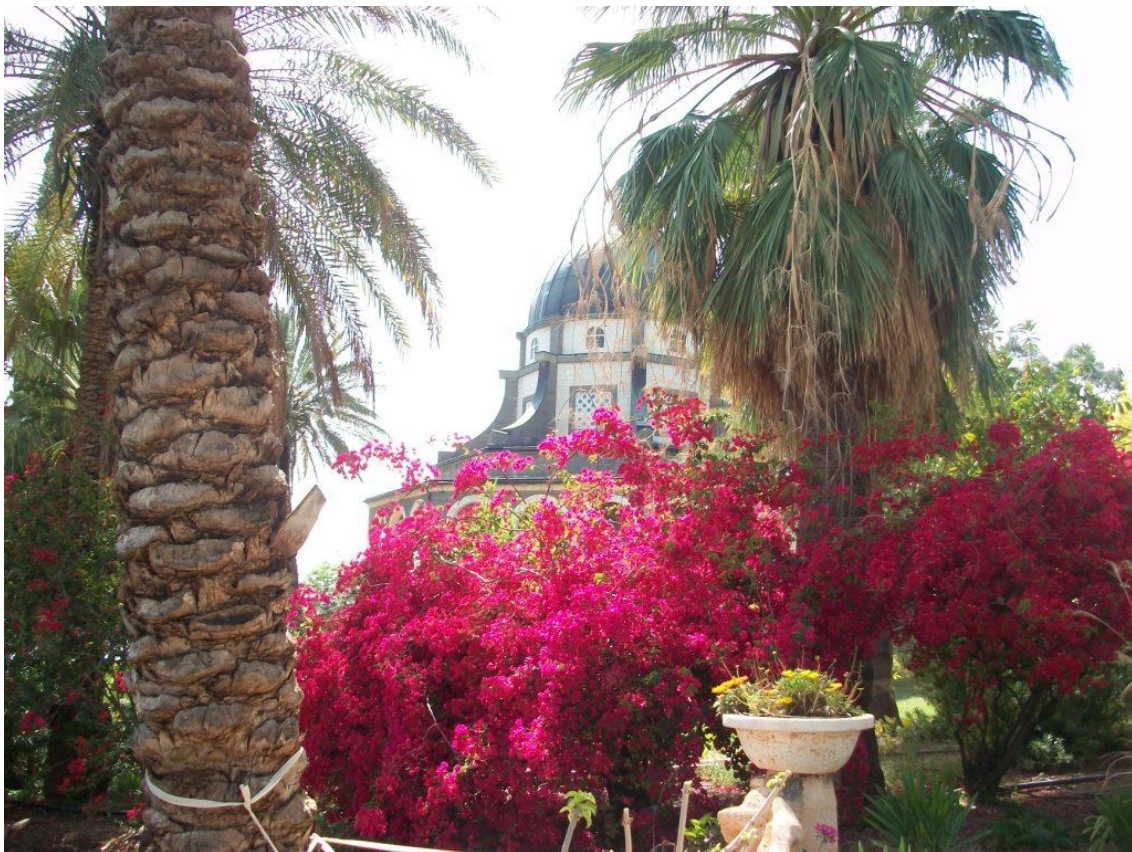
*Salige er de, som stifter fred,
for de skal kaldes Guds børn.*

*Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed,
for Himmeriget er deres.*

Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.

I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet, end at smides ud og trampes ned af mennesker. I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.

(Matthæus, kap. 5, 1-16)



Kirken i den frodige park på Saligprisningernes Bjerg, d. 5. april 2014

I den utroligt smukke og frodige park omkring kirken var et springvand med et for os vigtigt skriftsted fra Johannes Evangeliet, der viser, hvordan vi kan være udstrømmere af Gudsrigets liv, altså lys- og gralstjenere.



Springvandet med livets vand på Saligprisningernes Bjerg, d. 5. april 2014

På den opslåede bibel ved siden af springvandet står (på engelsk):

Den, der tørster, skal komme til mig og drikke. Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger: Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand. (Johannes, kap. 7, 37-38)

På Saligprisningernes Bjerg er Jesu nærvær helt ubeskriveligt smukt, og Bente og jeg kunne sagtens have brugt længere tid på stedet, men videre skulle vi til dagens sidste fordybelse, **Peters Kirke** helt ved bredden af Genesaret Sø. Efter opstandelsen viste Jesus sig på dette sted for sidste gang for sine disciple, og forløste Peter fra hans fornægtelse 3 gange af Jesus efter tilfangetagelsen i Gethsemane Have.

Fra det sted, hvor Peters Kirke i dag står, sendte Jesus Peter og de øvrige disciple ud i verden med budskabet om, at de var Herrens hyrder, der skulle vogte lammene og fårene. Og samtidigt forløste Jesus Peter fra hans synd med den 3 gange fornægtelse af Jesus efter tilfangetagelsen (se side 9 og 10).

Således blev også vi sendt ud i verden med Johannes Evangeliets sidste kapitel:

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær

hyrde for mine får!» Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?» Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?» og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! (Johannes, kap. 21, 15-17)

Det var en uendeligt smuk, bevægende og inderlig udsending, og jeg følte Jesu nærvær som en dyb velsignelse af den videre opgave.



*Peters Kirke ved bredden af Genesaret Sø , d. 5. april 2014
Her viste Jesus sig for sidste gang for sine disciple og sendte dem som hyrder ud i verden*

Søndag, d. 6. april 2014 – afslapning

Lørdag aften besluttende Bente og jeg os for, at vi søndag – sidste hele dag ved Genesaret Sø – ønskede at være tilbagetrukket og bevidst gå ind i søndagens hyrdetjeneste. Det fælles programpunkt for gruppen var et alternativt dåbssted ved Jordan-floden, Yardenit, og nogle vandrede dertil, mens andre nogle timer senere blev kørt dertil i bussen.

Det var en vederkvægende afslapning for Bente og mig ved den sø, hvor Jesus havde undervist og udvirket så mange mirakler:

Og da de var kommet over søen, nåede de land ved Genesaret. Folk på stedet genkendte ham og sendte bud til hele omegnen, og de kom til ham med alle de syge, de bad ham om bare at måtte røre ved kvasten på hans kappe; og alle, der rørte ved ham, blev frelst. (Matthæus, kap. 14, 34-35)

Det mærkes tydeligt, at ved Genesaret Sø kan vi åbne os for en dyb og uendeligt smuk healing, der er meget præget af de smukke, favnede strømme fra Jesu Hellige Hjerter. Disse strømme flyder jo også intenst i Assisi-gralen, men der er nogle "toner" i Jesu Hellige Hjerterstrømme i Det Hellige Land, som jeg oplever som nye – meget sødmefyldte og blide.

På vort fælles tjenestetidspunkt satte Bente og jeg os i en smuk og meget dyb tjeneste. Jeg oplevede flere gange undervejs, at Assisi-gralen rød/gyldne kærlighed ad et ganske bredt lysspor konstant flød ind i Det Hellige Land, der ligesom "tørstede" efter den dybe, favnende, medfølelse kærlighed, som er en af Assisi-gralens specialer, og samtidigt var der en meget inderlig Jesu Hjerterstrøm i hele tjenesten, der betød mange tårer på grund af skønheden. Vi afrundede tjenesten med en smuk, smuk velsignelse til sidst til Andrea Bocellis "Our Father".

Bente oplevede under tjenesten, at vi havde været beskyttet under hele rejsen af en gylden gral med et kors i midten. Vi blev fulgt hele vejen med denne beskyttelse under en vandring i mørket. Og vi var – for første gang på en rejse – ikke koblet direkte ind i Solar Plexus lagene i det pågældende land/folkesjæl, som jo ikke mindst i Israel/Palæstina og i Mellemøsten i det hele taget er præget af stor friktion. Der har været renselsesarbejde og arbejde med ild især under sportrækningen, og de sidste nætter ved Genesaret Sø var præget af et indre renselsesarbejde, således at vi vågnede "godt brugte" med et meget aktivt hjertecenter, men der har ikke været modkræfter. Det er jo faktisk ganske utroligt i et område, hvor mørket har så meget magt og udspiller så negative kræfter, ikke mindst p.t. i Syrien, men også konflikten mellem Israel og Palæstina er præget af fanatisme, had og megen stivhed i tænkningen med fastlåste tankeformer. Vi havde (endnu?) ikke en opgave i disse lag. Det er endnu for tidligt i forhold til den højere plan for området.

Da tjenesten var slut, åbnede vi os for en inspiration, som også gav en forklaring på den særlige beskyttelse, vi var blevet givet under hele rejsen:

Inspiration ved Genesaret Sø efter søndagstjenesten d. 6. april

BW: Jeg får vist et billede af Guds kærlighed, som flyder ind i landet. På alle helligsteder, vi har været, har vi intensiveret det smukke lag, der ligger bag landets store friktion, og som Jesus virkede fra. Assisi-gralen flyder ind. Det er en dobbelt opgave, vi har været på: Dels at åbne for Assisi-gralen og dels at intensivere det helt unikke Jesus-lag, der vibrerer bag det ydre land og den voldsomme friktion, der er i dette område.

BD: Det er mye nemmere nå, etter at vi har vært her, som om det er en mer kraft i de Jesus-vibrasjoner ved de enkelte helligsteder vi har vært og besøkt. Det blir ved å vise meg, at det er et tettere nærvær av Jesus, hvor han har kommet tettere på ved de steder vi har besøkt i Det Hellige Land.

BW: Der sænkes et stort gyldent lys ind i landet. Det er meget smukt. I det gyldne lys er der masser af engle, som udstrømmer og intensiverer funklende stjerner og røde hjerter. Det er første skridt til, at Jesus tager landet tilbage, og at den 2.000 års periode, som Jesus fik vist før korsfæstelsen – 2.000 år med nedbrydning af alt det, som han kom med - er ved at være slut. Jerusalem vil blive genrejst. Jerusalem som Guds by vil blive genrejst i de kommende århundreder.

BW: Der er mange fra hyrdegruppen, som har været trukket ind i opgaven på denne rejse i fodsporene på Jesus. Vi bringer disse Jesus-vibrationer, som er unikke, med os. De er indbygget i vore legemer og hjertecentre. Vi bringer dem med tilbage til Assisi-gralen og dermed også til hyrdegruppens gral. Vi har fået et nyt vibrationsområde at arbejde i. Vi er blevet finere instrumenter.

BD: Med disse dybere Jesus-vibrasjoner, har vi blitt mere bløtere og finere instrumenter.

BW: Dette vibrationslag er som en blødhed og mildhed. Vor opgave med at forvandle tunge bevidsthedslag, som vi naturligvis igen vil blive mødt med, er blevet nemmere. Det er en gave til hyrdegruppen, som vil gøre vor dybe forvandlingsopgave lettere at bære. Jesu ord om "at tage dit kors op, og kom så og følg mig, for min byrde er let" bliver mere bevidst. Jesus har fået en adgang til vort arbejde, der gør, at det bliver lettere i fremtiden at være med til at forvandle tunge bevidsthedslag.

Det anbefales, at vi tager på en fællesrejse til Det Hellige Land næste år – at denne prioriteres næste år. Især for at give den hjælp til hyrder, som Bente og jeg nu har fået i dybere grad ved at være her rent fysisk. Det vises, at det er første skridt i at give den dybere hjælp fra Jesus til flere hyrder.

BD: Vi får en velsignelsens takk fra rådet for det guddommelige samarbeide.

BW: Der kommer en tak fra rådet for det guddommelige samarbejde. Vi skal vide, at det gør stor forskel.

Også vi takker vore kære venner i det indre, for den gave og særlige hjælp, vi nu er blevet tildelt i Det Hellige Land, og som i den kommende tid vil flyde stadigt mere intenst ind i hyrdegruppens gral.

Efterfølgende har jeg reflekteret dybere over denne nye hjælp til hyrdegruppen. For næsten to år siden var Bente og jeg for første gang på Mount Shasta og i efteråret sidste år var vi en gruppe på Mount Shasta. Det har vist sig, at opgaven på Mount Shasta var dobbelt: 1) Den kollektive opgave: At nedfælde Assisi-gralen og skabe en tættere forbindelse mellem Assisi-gralen, gralen i Det Hvide Hus og Mount Shasta indstrømningen, som har ført til, at der nu er en meget intenst vibrerende triangel, og at alle tre indstrømningsfoki i dag aktiveres under de fleste af vore tjenester. 2) Hjælp til opløftelse og en blidhed i de indre legemer hos os hyrder, når det indre arbejde er særligt krævende, og det er det jo ofte i denne tid med overordnede kampe mellem lys og mørke.

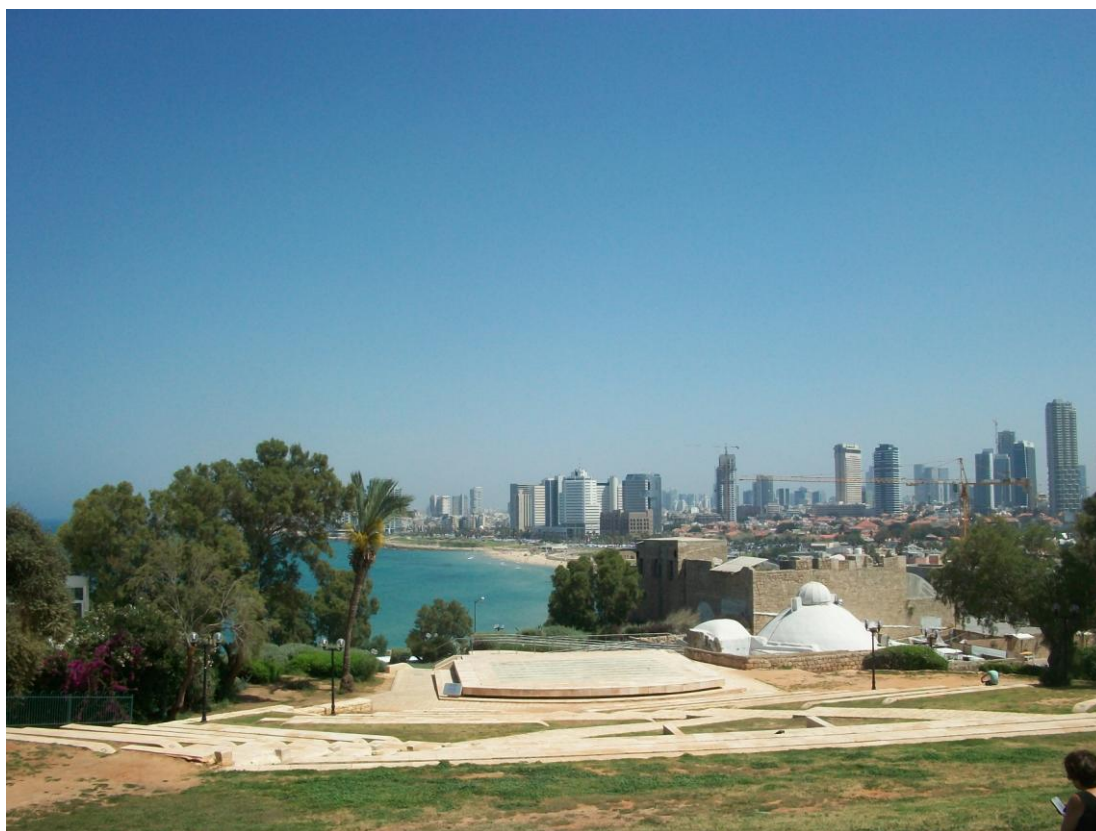
Og nu har rådet under stimuleret en ny hjælp til os via nogle meget smukke, bløde og milde Jesu Hjertevibrationer fra Det Hellige Land.

Dette viser mig i endnu dybere grad, hvor stor opmærksomhed, der er fra vore venner i det indre, på at give dybest mulig hjælp til os, og at der løbende sker "rådslagning" i det indre råd om, hvordan denne hjælp hele tiden kan intensiveres.

Mandag, d. 7. april 2014 - hjemrejse

For lige at afrunde sidste dag i Israel, kan jeg berette, at vi på afrejsedagen vågnede efter et meget krævende indre arbejde om natten, der gik ind i kollektive astrale lag. Jeg vågnede med et hjertecenter, der følte kæmpestort og i øvrigt en ganske vedvarende kvalme. Af sted i bussen kom vi til godt 2 timers kørsel førend vi nåede ud til Middelhavet. Vi måtte begge gå helt indad under denne kørsel, fordi sportrækningen og det fortsatte renselsesarbejde var så krævende, at vi slet ikke kunne holde os fokuseret på f.eks. at se på det landskab, vi kørte igennem. Også Bente fik nu kvalme.

Vi nåede frem til Tel Aviv, hvor det var tid til en frokostpause. Inden frokosten gik en lille tur i den gamle by Jaffa, der i dag er vokset sammen med Tel Aviv, og efter vor frokost blev vi kørt i lufthavnen.



Storbyen Tel Aviv set fra en park i Jaffa, d. 7. april 2014

Som på udrejsen var jeg med direkte fly til Rom, mens den øvrige gruppe måtte mellemlande i Wien for at stige på fly til København og Oslo. Også flyrejsen og kørsel fra Rom til Assisi blev præget af et fortsat meget krævende indre arbejde, før sporet og Det Hellige Lands smukke Jesu-strømme var trukket helt tilbage til Assisi-gralen. Da jeg nærmede mig Terni, var det dog betydeligt lettere – det var som om, at Jesu Hellige Hjerter i tonerne fra Det Hellige Land nu meget mere uhindret kunne flyde ind i Assisi-gralen.



Også i den ellers gølge stenørken med Skt. Georgs Kloster var der et frodigt område, d. 2. april 2014

Som jeg har nævnt under Jerusalem, er marts/april måned nok den smukkeste tid i Israel på grund af, at landet er grønt og frodigt, og endnu ikke så ulideligt varmt, som det er i sommermånederne – selvom det bestemt var varmt nok, ikke mindst ved Genesaret Sø, hvor vi måtte bruge vor aircondition for at køle soveværelset ned til natten. Ved Genesaret Sø var naturen helt overdådigt smuk. Foruden masser af grønt og mange blomster, var den smukke Bourgonvilla i lilla, rød, orange, gul og hvid i blomst overalt. Den opdyrkede del af landet, bl.a. Jordan-dalen, gør hele året Israel selvforsynende med al frugt og grønt, og de eksporterer også af denne overflod.

Vand er den største mangelvare i Israel/Palæstina – og i flere andre lande i Mellemøsten - og den, der har kontrollen med de få vandforsyninger, bl.a. Genesaret Sø, har også den mest afgørende politiske og økonomiske indflydelse. Det er jo Israel. Trine fortalte os, at Israel ubestridt er det land i verden, der er kommet længst i teknologien med at afsalte havvand, som der jo er rigeligt af. Det er en kompliceret teknologi, der hidtil har gjort afsaltning af havvand ekstremt bekosteligt, men Israel har nu udviklet en teknologi, der er langt mere økonomisk bæredygtig, og halvdelen af landets vandforbrug kommer p.t. fra afsaltet havvand. Den teknologiske udvikling fortsætter, og på sigt kan Israel give et vigtigt bidrag til løsningen af en global mangelvare, drikkevand.

Innovation, opfindsomhed og nyskabelse er netop en af det jødiske folks gaver – og opgaver - til menneskeheden og jorden, ligesom de også musik har givet og forsat giver store gaver. Trine fortalte, hvordan alle de jøder, der i 90'erne kom fra Rusland til Israel, har højnet det kulturelle liv i det nye jødiske land. En tredjedel kom med deres violin, en anden tredjedel kom med deres klarinet, mens den sidste tredjedel kom tomhændet, men det var kun fordi de måtte lade flyglet forblive i Rusland og anskaffe sig et nyt i det nye land.



*Også i Tabghas klostergård var der blomstrende Bourgonvilla, d. 4. april 2014
I farverne lilla, rød, orange, gul og hvid var de overalt ved Genesaret Sø*

Inden rejsen blev det anbefalet, at vi ikke gav opmærksomhed til den politiske situation med stærk friktion i Israel/Palæstina, og måske på grund af den særlige beskyttelse, vi blev ydet, så vi næsten intet til denne. Jeg så kun ganske lidt politi og militær i Jerusalem, slet ikke noget af dette ved Genesaret Sø, og det gik også strygende med at komme ind/ud af landet og igennem check-points, da vi kørte ind på Vestbredden. Men Bente oplevede dog et udtryk for aggressionen, da en gruppe palæstinensiske drenge ved ankomsten kastede med sten fra en gyde i Jerusalem, og en sten ramte hende hårdt på låret. Bortset fra dette oplevede vi i Jerusalem kun venlige palæstinensere, som det var let at kommunikere med, om end gadesælgerne er meget pågående i deres forsøg på at sælge varer, og starter i et helt ublut prisleje. De, der umiddelbart så mest lukkede og afvisende ud, var de ortodokse jøder, som vi mødte mange af i Jerusalem. Bortset fra disse var også israelerne venlige, smilende og åbne.

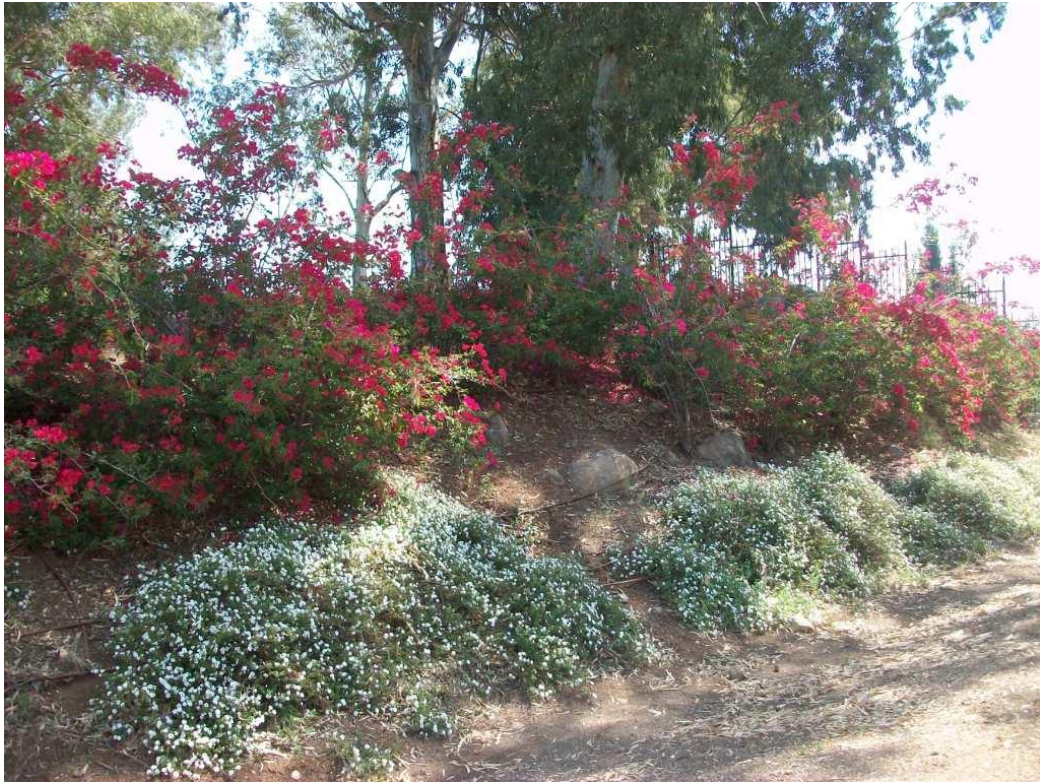
Vi ved jo godt, at så fredeligt går det ikke til i Israel/Palæstina, og da Padre Silvestro Bejan 14 dage før var i landet, var der – på grund af uro – masser af politifolk og militær i Jerusalem.

Til slut kan jeg fortælle, at man spiser fortræffeligt i Israel, og for vegetarer er der mange tilbud, naturligvis verdens bedste humus og også mange andre, skønne salater, frugt og grønt, m.v.

Kærlige hilsner

Bente

Et par sidste fotos fra naturen ved Genesaret Sø:



Tæt på dette sted på Saligprisningernes Bjerg spiste vi vor medbragte picnic, d. 5. april 2014



Genesaret Sø set fra Saligprisningernes Bjerg, d. 5. april 2014

ASSISI MISSION - c/o Bente Wolf - Via Fortini 7 - I-06081 Assisi (PG) - Italy
tel. +39 075 8155 278 - e-mail: bente@assisimission.net
web: <http://www.assisimission.net>